

тамъ уставъ тѣ е свободенъ, и при това тѣ пѣмжтъ нѣ-  
кѣквы корыстолюбивы и тщеславны цѣлы. Тѣ ся ста-  
раютъ да не докажтъ никого, да ся не издигжтъ надъ  
другы тѣ, и ся покланятъ на власть тѣ само да избя-  
гнжтъ отъ различны неурѣяности. Нѣ повечето отъ ка-  
лугеры тѣ, като постыпятъ въ свободенъ мѣнастырь, по-  
стоянно ся искушавжтъ отъ тщеславіе то и мечтаютъ  
за проигуменскы чинъ и за общество то на проестосы-  
тѣ, като за крайна цѣль на щастіе то си. Такъвъ ка-  
лугеръ, по някога, унизява цѣлый си животъ предъ  
проестосы тѣ, търси расположеніе то имъ, и съ се сър-  
це събира пари. Преди сичко, той ся старае да получи іе-  
ромонашескы чинъ, подиръ това начене, малко по мал-  
ко да ся събира съ проестосы тѣ, гоцава гы наедно и  
отдѣлно, и кога то забелѣжи че вече е заслужилъ бла-  
госклонность та имъ, жертвува за въ полѣж на мѣна-  
стырь тѣ, отъ десять до двайцѣ хыляды грошове. Въ  
благодарность за такава жертвж, проестосы тѣ го прие-  
мжтъ въ крѣжъ тѣ си, и го правятъ епитропъ, като мѣна-  
стырскы благодѣтель. Това става тѣй. Въ време то на  
литургія тѣ, кога то присѣтствуютъ всичкы тѣ братія,  
избранный тѣ го облачжтъ въ Архіерейскж мантия, да-  
джтъ му въ рацѣ тѣ жезлъ тѣ за управление и го  
турятъ на най почтенно то място, отъ дѣто той из'вы-  
соко прочита „вѣрую“ и „отче нашъ“. Подиръ литур-  
гия тѣ, избранный тѣ богато угостява проестосы тѣ, да-  
рява пѣвцы тѣ съ пары, кои му пѣятъ многая лѣта,  
дава милостыня на най бѣдны тѣ отъ братія та; съ  
еднж думж, този день е празникъ за мѣнастырь тѣ,  
въобще, а за проестосы тѣ—особенно. Отъ тозы день  
нататѣкъ, новый тѣ проестосъ из'еднжшъ си промѣнява  
отношенія та къмъ другы тѣ братія, глѣда вече на  
тахъ, като начальникъ. Отъ сичко тово ся види, че  
само богатый тѣ калугеръ може да стане проестосъ; нѣ  
при сичко това рядко ще намѣришъ някого, и отъ бѣ-